

1

ซอร์น แดเนียร์เริ่มฟื้นคืนสติทีละนิด เริ่มจากเปลือกตากะพริบถี่ ตามด้วยการ
สูดหายใจเฮือกใหญ่ อากาศน้อยนิดที่เข้าสู่ปอดส่งกลิ่นเหม็นอับและทำให้รู้สึก
อึดอัด มันมีกลิ่นผสมปนเปจนเขาแยกไม่ออก เขากลืนน้ำลายไม่กี่หยดที่ต่อม
น้ำลายกลืนออกมาลงคอ แต่แล้วลำคอก็แสบร้อนขึ้นมาทันทีราวกับกลืนพริกป่น
โรยเศษแก้ว มันระคายคอกจนเขาสะดุ้งและต้องกลืนหายใจอยู่สองสามวินาที
สายตาพร่าเลือน แต่ยังพยายามกลอกตาซ้ายขวาตามสัญชาตญาณ

ไม่เห็นอะไรเลย

ซอร์นไม่เห็นอะไรเลยนอกจากความมืดมิด

“อะไรวะเนี่ย” คำพูดหลุดจากปากเขาทั้งที่ยังง่วงงุน เปลือกตาหนักอึ้ง
เกินกว่าจะลืมตาได้เต็มที่ เมื่อคืนฉันดื่มหนักจนสลบเหมือนอดอีกแล้วหรือไง

ถ้าเป็นจริงเขาก็ไม่แปลกใจ เพราะอาการปวดรุนแรงในกะโหลกมันแย
ยิ่งกว่าอาการเมาค้างอย่างหนักเสียอีก

“โอ้ยยย” เขาคราง พยายามสูดอากาศเหม็นอับเข้าปอดอีกครั้ง และกลืน
น้ำลายอีกรอบ แต่สุดท้ายกลับไปออกมา ยิ่งกระตุ้นให้ลำคอแสบร้อนรุนแรง
พอบวกกับอาการปวดศีรษะ ไบหน้าจึงเต้นตุบๆ ไปทั่ว

“เวรเอ๊ย” ซอร์นพูดเสียงแผ่วพร้อมหายใจออกอย่างอ่อนล้า “เมื่อคืน
ดื่มอะไรเข้าไปวะเนี่ย... น้ำมันเบนซินหรือไง”

แล้วเขาก็เพิ่งรู้ว่ากำลังนอนราบอยู่บนพื้นผิวแข็งๆ ที่ไม่สบายตัว
เอาเสียเลย นี่ไม่ใช่เตียงนอนของเขาแน่นอน

ฉันอยู่ไหนเนี่ย นอนแผ่อยู่บนพื้นห้องครัวหรือเปล่า เขานึกสงสัยและ
หายใจอย่างอ่อนแรงอีกครั้ง รีบลุกก่อนดีกว่า ก็โหมงแล้วก็ไม่รู้

แต่เมื่อเขาพยายามขยับตัว กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

“อะไรอะ”

เขาพยายามอีกครั้ง

ไม่มีอะไรขยับเขยื้อน นิ้วเท้า เท้า ขา เขน มือ นิ้วมือ ลำคอ...ไม่มี
ส่วนไหนกระดิก

“เกิดอะไรขึ้นวะ”

แล้วซอว์นก็ได้ยินเสียงแปลกๆ ดังมาจากทางขวา ฟังเหมือนเสียงคน
ขยับตัวอยู่บนเก้าอี้

ดวงตาของซอว์นกลอกไปทางเสียงนั้นทันที แต่กลับไม่เห็นอะไรเลย

“เฮ้ นั่นใครนะ” เขาร้องเรียก แต่ลำคอแห้งผากเกินไป เส้นเสียงอ่อนแรง
จนทำได้แค่เปล่งเสียงกระซิบ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังพยายาม “ช่วยผมด้วย ผม
ขยับตัวไม่ได้”

ซอว์นไม่ได้ยินเสียงตอบ

“นี่” เขาลองอีกครั้ง “มีใครอยู่ตรงนั้นไหม”

เงียบกริบ

เกิดบ้าอะไรขึ้นวะ นี่มันความฝันหรือเปล่า ทำไมฉันขยับตัวไม่ได้ล่ะ

ซอว์นหลับตาแน่นที่สุดก่อนลืมตาอีกครั้ง มันไม่น่าจะใช้ความฝัน เพราะ
ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ทั้งความมืด อาการปวดตบๆ ในศีรษะ อาการแสบร้อน
ในลำคอ กลิ่นอากาศเหม็นอับ...แล้วเขาก็ยังขยับเขยื้อนไม่ได้อยู่อย่างนั้น ความ
ท้อแท้เริ่มเข้าเกาะกุมจิตใจอย่างปุบปับ

“ดี ตื่นแล้วสินะ”

เสียงราบเรียบแหบพร่าของชายคนหนึ่งดังมาจากทางขวาของซอว์น

เขาหันศีรษะไปตามเสียงสุดกำลัง แต่กล้ามเนื้อคอไม่เป็นใจ มีแต่ดวงตา
เท่านั้นที่กลอกไปทางขวาสุด

“นั่นใครนะ” ซอว์นถามเสียงอู้อี้ “ช่วยผมหน่อยเถอะ เกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้
ผมขยับไม่ได้เลย”

“นั่นสินะ” ชายคนนั้นตอบอย่างใจเย็นพร้อมกับเปิดไฟ

เหนือศีรษะของซอว์นมีหลอดไฟที่ล้อมด้วยลูกกรงตาข่ายเหล็ก มันกะพริบ อยู่สองสามครั้งก่อนจะสว่างขึ้น แสงสว่างจ้าสาดไปทั่วห้องทันที ซอว์นหลับตา ตามสัญชาตญาณ แต่ศีรษะยังแนบอยู่บนพื้นผิวแข็งๆ ในท่านอนหงายและ ไม่สามารถขยับคอได้ เขาจึงไม่มีทางเลี่ยงแสงจ้าที่พุ่งเข้าใส่ราวกับโดนชกเต็มแรง แม้จะหลับตาลง แต่แสงก็ยังทะลุผ่านเปลือกตาและเส้นประสาทตาเข้าไปผสมกับ อากาศปวดหัวรุนแรงเกินทน ซอว์นรู้สึกเหมือนสมองกำลังจะหลอมละลาย

“ไอ้ย” เขาร้องคราง ลมหายใจติดขัดอยู่ในลำคอ “เสปตา”

“รอลักพัก” ชายคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงสงบ “เดี๋ยวสายตาก็ปรับได้”

“นี่มันอะไรกัน” ซอว์นถาม น้ำเสียงเริ่มต้นตระหนก “ผมอยู่ที่ไหน ทำไม ผมขยับตัวไม่ได้ คุณเป็นใคร”

“คุณอยู่ในห้องผ่าตัดของผม” ชายคนนั้นตอบ “บนเตียงผ่าตัดของผม”

“เตียงผ่าตัดเหรอ” ซอว์นย้อนทันที ลืมตาขึ้นแวบหนึ่งแต่ก็ต้องหริ่งอีก แสงจ้าเกินกว่าเขาจะลืมตาได้เต็มที่ “นี่ผมอยู่โรงพยาบาลเหรอ ผมเป็นอะไร...” จู่ๆ เสียงก็แหบแห้งเมื่อนึกถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเอง “อุบัติเหตุหรือเปล่า ให้ตายเถอะ เกิดอะไรขึ้น อย่าบอกนะว่าผมเป็นอัมพาตไปแล้ว”

ชายคนนั้นนิ่งไปครู่หนึ่ง ราวกับกำลังคิดว่าควรพูดยังไง แล้วเขาก็ตัดสินใจ ตั้งคำถามแทนที่จะให้คำตอบ “สิ่งสุดท้ายที่คุณจำได้คืออะไรละ คุณแดเนียลล์”

ซอว์นได้ยินเสียงฝีเท้าเดินอ้อมมาฝั่งที่เขาอนอยู่

“เอ่อ...” เขาพยายามนึก แต่อาการปวดศีรษะปิดกั้นความทรงจำของเขา เอาไว้ “ผม... ผมจำไม่ค่อยได้ ปวดหัวจะระเบิดอยู่แล้ว”

“ไม่ต้องรีบร้อน” ชายคนนั้นพูด ตอนนี้เสียงเจ้าตัวดังมาจากทางซ้ายของ ซอว์น “คุณถูกวางยาสลบ อาการปวดหัว คอแห้ง ร่างกายชา ความจำว่าเลือน... ทั้งหมดนั้นถือว่าปกติ”

แล้วซอว์นก็ได้ยินเสียงคล้ายโลหะกระทบกัน เขาผ่อนลมหายใจแล้ว กะพริบตาอีกครั้ง ในที่สุดตาก็เริ่มสู้แสงได้บ้าง เขารีบกโลกตาไปมาทั้งซ้าย และขวา พยายามเก็บรายละเอียดให้มากที่สุด

แต่เนื่องจากเขาไม่สามารถเอี้ยวคอได้ และศีรษะก็แนบอยู่บนเตียงผ่าตัด
ในท่านอนราบ ซอร์วินจึงเห็นอะไรไม่มากนัก

เพศานทาสีขาวทั้งหมด ผั่งทุกด้านกรูกระเบื้องสีขาวเช่นกัน เท่าที่เห็น
ดูเหมือนทุกอย่างจะสะอาดเอี่ยม กลิ่นที่เขาแยกแยะไม่ออกก่อนหน้านี้เริ่มชัดเจน
ขึ้น มันเป็นกลิ่นน้ำยาทำความสะอาด ยาฆ่าเชื้อ และน้ำยาฆ่าเชื้อโรคปะปนกัน...
กลิ่นเฉพาะตัวแบบที่พบได้ตามโรงพยาบาลทั่วไป

“เอ่อ” ซอร์วินหลับตาแล้วเคঁความทรงจำอีกครั้ง แต่ในตอนนี้อากการ
ปวดหัวกำลังจู่โจมเขาอย่างหนัก “ผมมีเงินสดๆ...ปวดหัวจะตายอยู่แล้ว ขอยา
แก้ปวดหน่อยได้ไหม”

“ไม่ดีหรอก” ชายคนนั้นตอบ “คุณไม่ควรกินยาแก้ปวดร่วมกับยาสลบ
ที่คุณได้รับก่อนหน้านี้ พยายามนึกให้ออกก็แล้วกัน”

แล้วนายคิดว่าฉันทำอะไรอยู่วะ ร้องเพลงแมมโบ นัมเบอร์ไฟฟ์อยู่ในหัว
หรือไง ฉันพยายามเต็มที่แล้วโว้ย เขาสุดท้ายใจลึกลับขณะพยายามต่อสู้กับอาการ
ปวดศีรษะ จนกระทั่งภาพบางอย่างเริ่มผุดขึ้นมาในหัว แต่ก็ไม่มากนัก

“ผมว่าตอนนี้ความจำผมไม่ต่างจากโสเภณีเมายาเท่าไรหรอก” เขา
กะพริบตาถี่ถี่แสงไฟอีกครั้ง “นี่ออกแแค่รางๆ ว่า...เหมือนจะไปดื่มที่บาร์
แถวบ้าน”

“บาร์ไหน” ชายคนนั้นถาม “จำได้ไหมว่าชื่อบาร์อะไร บ้านคุณอยู่ที่ไหน”
ซอร์วินลี้เลอยู่ครู่หนึ่ง ความทรงจำทำงานตึ๊ดๆ ชัดๆ ราวกับเครื่องยนต์
เก่าโถม

“เอ่อ...เซาท์แอลเอ”

ชายคนนั้นรอฟัง แต่ซอร์วินไม่พูดอะไรต่อ

“เจาะจงให้ชัดกว่านั้นได้ไหม” อีกฝ่ายจึงถาม “จำได้ไหมว่าบ้านคุณอยู่
ย่านไหนของเซาท์แอลเอ”

ซอร์วินนิ่งไปอีกแวบหนึ่ง

“จำได้” ซอร์วินตอบ ทุกอย่างเริ่มปะติดปะต่อเป็นรูปเป็นร่างในหัว “บ้านผม
อยู่ย่านโลมิตา หัวมุมถนนเอเซลแมน ตัดกับถนนหมายเลข 250”

“ดีมาก คุณแดเนียลส์” ในที่สุดชายคนนั้นก็เดินเข้ามาใกล้จนปรากฏตัวให้เห็นเป็นครั้งแรก

ร่างนั้นยืนตระหง่านอยู่เหนือเตียงผ่าตัด แต่ชอว์นอยู่ในท่านอนราบและแสงไฟสาดตรงใส่ดวงตา เขาจึงประเมินไม่ได้ว่าชายคนนั้นสูงแค่ไหน ผมของอีกฝ่ายเก็บมิดชิดอยู่ในหมวกคลุมผ่าตัดสีเขียวน้ำทะเล หรืออาจไม่มีผมเลยก็ได้ จมูก ปาก และคางก็ซ่อนอยู่หลังหน้ากากอนามัย สิ่งเดียวที่ชอว์นเห็นได้ชัดเจนคือดวงตาสีเข้ม เบ้าตากลึก มีแว่นผ่าตัดสวมทับ

“คุณทำอะไรได้อีกบ้าง”

ชอว์นเคঁความทรงจำอีกนิด

“เอ่อ...เหมือนผมจะคุยกับใครสักคน แต่จำไม่ได้ว่าใคร”

“ในบาร์นะหรือ”

“น่าจะใช่”

“ดี แล้วทำอะไรได้อีก”

ชอว์นพยายามนึก แต่ความทรงจำเลอะเทอะไปหมดราวกับแองโกลิน

“จำไม่ได้แล้ว” เขาตอบ น้ำตาเริ่มคลอ “ช่วยบอกหน่อยเถอะว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ทำไมมาลงเอยอยู่ที่นี้ ทำไมผมขยับตัวไม่ได้ และทำอะไรแทบไม่ได้เลย”

ชายคนนั้นเดินห่างออกจากเตียงและหายลับไปจากสายตาชอว์นชั่วคราว

“ไม่เป็นไร คุณแดเนียลส์ ไม่ต้องกังวล ว่ากันตามตรง ความทรงจำของคนเรามันเชื่อถือไม่ค่อยได้หรอก คุณรู้หรือเปล่า โดยเฉพาะหลังเผชิญเหตุการณ์สะเทือนใจยิ่งแล้วใหญ่ ความทรงจำมักจะบิดเพี้ยน ซาดๆ หายๆ ไม่ครบสมบูรณ์ และเมื่อเราพยายามย้อนนึกถึงเหตุการณ์นั้น ความทรงจำของเราก็จะปะติดปะต่อ เหตุการณ์ขึ้นมาใหม่โดยไม่มีอะไรเหมือนความจริงเลย นี่แหละจุดเริ่มต้นของปัญหา คนเราเชื่อความทรงจำของตัวเองมากเกินไป และเข้าใจว่ามันคือบันทึกเหตุการณ์จริง ทั้งที่มันแทบจะไม่ถูกต้องครบถ้วนเลย เมื่อความทรงจำตกหล่นสมองจะเริ่มคาดเดาและเติมช่องว่างเหล่านั้นด้วยสิ่งที่ดูเหมาะสมที่สุด รายละเอียดสำคัญที่เราจำไม่ได้จะถูกแทนที่ด้วยจินตนาการ เห็นไหมล่ะว่ามันสร้างปัญหาได้มากขนาดไหน”

ซอว์นไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน

“คนมากมายเข้าใจว่าความทรงจำคือความจริง” ชายคนนั้นพูดต่อ “แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น ความทรงจำเป็นแค่มุมมองของเราต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่าจะเป็นข้อเท็จจริง”

“นั่น...” ซอว์นพูดด้วยความลังเล น้ำตาที่คลอเบาใกล้หยดเต็มที่ “หมอหมายความว่าผมอาจไม่มีวันจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมมันหรือ”

“ไม่ใช่หรอก เรื่องนี้ผมยืนยันได้ คุณไปดื่มที่บาร์แถวบ้าน คุณแดนเนียร์ส และระหว่างนั้นก็เกิดปัญหาขึ้นกับคุณ”

ซอว์นได้ยินเสียงล้อกระทบกันอีกครั้ง ฟังดูไม่ใช่วัตถุชิ้นใหญ่ เหมือนเสียงวางเครื่องมือลงบนลาดสเตนเลสมากกว่า

“ปัญหาหรือ” ซอว์นถาม น้ำเสียงหวาดวิตก “หมอหมายความว่าไง ปัญหาอะไร” น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาข้างแก้ม

ชายคนนั้นเดินกลับเข้ามาในระยะสายตาของซอว์น คราวนี้เข็นรถอุปกรณ์มาด้วย

“คุณคุยกับใครคนหนึ่งที่บาร์” ฝ่ายนั้นตอบ “คนคนนั้นนั่นแหละคือปัญหา”

“หมายความว่าไง” ซอว์นถาม ตายังหรีบหรือเพราะแสงไฟที่สว่างจ้า และพยายามรี้อค้นความทรงจำสุดความสามารถ

เขามีเรื่องกับใครนั่นหรือ โดนแทงหรือโดนยิงหรือเปล่า คู่กรณีทำให้กระดูกสันหลังของเขาบาดเจ็บจนขยับตัวไม่ได้ใช่ไหม หมอหมายถึงอย่างนั้นหรือเปล่า

ท่ามกลางคำถามมากมาย ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาทำให้เขาเริ่มกระวนกระวายและเพ่งมองใบหน้าชายคนนั้น

“ผมไม่เข้าใจ หมอรู้ได้ยังไงว่าคนที่ผมคุยด้วยที่บาร์คือปัญหา”

ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ ก่อนนั่งเงียบเพื่อให้อีกฝ่ายกระวนกระวายต่ออีกหน่อย “เพราะคนคนนั้นคือฉันเอง”

ซอว์นขมวดคิ้วมองฝ่ายนั้น “อะไรนะ”

ชายคนนั้นเอื้อมหยิบบางอย่างจากถาดอุปกรณ์ทางขวา “ขอถามอะไร
หน่อยสิ...ซอว์น”

เจ้าตัวจริงใจเปลี่ยนมาเรียกชื่อเขา แทนที่จะเป็นนามสกุล จากนั้นหยิบก้อน
เล็ก ๆ และเครื่องมือที่ดูเหมือนสิ่ว แต่ปลายหนากลมแทนที่จะแหลม

“สำหรับการหักกระดูกนะ” ชายคนนั้นพูด “นายว่าสิ่วแบบนี้เหมาะไหม
หรือควรรีไซ้อะไรที่หนักกว่านี้ ไม่ก็แหลมกว่านี้”

“อะไรนะ” ซอว์นถลอกจากมองค้อนและสิ่วแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเพ่งมอง
หน้าผายนั้น

“ฉันไม่อยากให้ผิวหนังปริ” ชายคนนั้นอธิบาย “แค่อยากให้กระดูกหัก
แต่ไม่ให้เห็นแผลเปิด” เขายกไหล่ “คงต้องมีรอยห้อเลือดหรือรอยช้ำบ้างแหละนะ
หักกระดูกโดยไม่ให้มีรอยช้ำเลยคงยาก”

ซอว์นรู้สึกใจสั่นหวิว “อะ...ผมไม่เข้าใจ”

“อ้อ ขอโทษที” ชายคนนั้นวางทั้งค้อนและสิ่วกลับลงบนถาดอุปกรณ์
“เดี๋ยวฉันอธิบายให้ฟังก่อนก็แล้วกัน เมื่อคืนตอนอยู่ที่บาร์ ฉันใส่ยาลงในเครื่องดื่ม
ของนาย”

คราวนี้ซอว์นหรีต่าจ้องหน้ากลับไป พยายามมองให้ออกว่าอีกฝ่ายพูดจริง
หรือพูดเล่น

“ตอนประมาณห้าทุ่มสิบห้านาที” ชายคนนั้นพูดต่อ “นายบอกว่าจะกลับ
ฉันก็เลยเสนอให้ดื่มกันอีกแก้ว แก้วส่งลาโง่ละ ฉันรู้ว่านายไม่ปฏิเสธวิสกี้หรอก
พอนายไปเข้าห้องน้ำ ฉันก็ใส่ยาลงในแก้วนาย”

“นี่...ล้อเล่นหรือเปล่า”

ชายคนนั้นผายมือกว้างไปทั่วห้อง “เห็นๆ อยู่ว่าเปล่า”

ซอว์นกะพริบตา น้ำตาอีกหยดไหลลงมาตามแก้ม

“ฉันเคยวางยาในแก้วเครื่องดื่มมาแล้วหลายครั้ง” ชายคนนั้นพูดต่อ
“บอกเลยว่าจังหวะและเทคนิคเข้าขั้นเซียน พอเราดื่มเสร็จและเดินออกจากบาร์
ยากี่เริ่มออกฤทธิ์ นายหมดสติตอนเราเดินไปถึงข้างรถนายพอดี ไม่มีพยานรู้เห็น
ฉันลากนายขึ้นรถได้สบายไร้ปัญหา”

“พะ...ผมไม่เข้าใจ” ความหวาดกลัวปรึ่มล้นอยู่ในน้ำเสียงของซอร์น “ทำไมคุณทำแบบนี้ทำไม”

“ตอบสั้นๆ นะ” ชายคนนั้นพูด “เพราะฉันจะทำให้นายเจ็บปวดไป ซอร์นเจ็บหนักด้วย” น้ำเสียงไม่เจือแวล้อเล่นสักนิด

ซอร์นพยายามขยับตัวอีกครั้ง แต่ไม่มีกล้ามเนื้อส่วนใดในร่างกายตอบสนอง “ที่จริงนายอยู่ในสภาพนี้ก็มิช้อดีนะ ซอร์น” ชายคนนั้นอธิบาย “คิดดูสิไม่ว่าฉันจะทุบกระดูกจนแตก ดึงเส้นเท้าออกทีละนิ้ว ขยี้ลูกอัณฑะให้และสักข้างหรืออะไรก็ตาม...นายจะไม่รู้สึกเจ็บสักนิด” เขาจงใจนั่งเงยบอยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ “หมายถึงแค่ตอนนี้...แต่ยาหย่อนกล้ามเนื้อที่ทำให้นายเป็นอัมพาตชั่วคราวตั้งแต่คอลงมาจะหมดฤทธิ์ภายใน...” เขามองหาพิก้าข้อมือ “อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงสิบห้านาที แล้วจากนั้นความเจ็บปวดก็จะกลับมา...อย่างช้าๆ ทีละนิตระบบประสาทจะค่อยๆ รับความรู้สึกได้ที่ละน้อย เริ่มจากรู้สึกปวดกล้ามเนื้อ แล้วก็ปวดมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นกล้ามเนื้อเกร็งกระตุก จากนั้นนายจะรู้สึกเหมือนข้อต่อแต่ละส่วนถูกกระชากและทิ่มแทงด้วยเศษแก้วแตกๆ”

ซอร์นมองอีกฝ่ายด้วยสายตาหวาดหวั่นสุดขีด ชายคนนั้นกลับมายืนตระหง่านอยู่เหนือเตียงผ่าตัดอีกครั้ง

“ต่อจากนั้น...” เจ้าตัวยังพูดไม่จบ “กระเพาะจะเต็มไปด้วยน้ำดี แล้วนายก็จะเริ่มอาเจียนแบบที่ไม่มีทางหยุดมันได้ ทำให้นายรู้สึกเหมือนมีคนกระแทกกำปั้นร้อนฉ่ำลงไปไหลลอดอาหารจนผนังหลอดอาหารไหม้เกรียมและชาตวินเลือดหยุดตั้งในลำคอจนนายล้าลักรุนทรายนี่ไม่ต่างอะไรกับคนจมน้ำ ยิ่งระบบประสาทกลับมาตื่นตัวมากเท่าไร มันก็จะยิ่งส่งสัญญาณความเจ็บปวดไปที่สมองมากเท่านั้น และยิ่งสมองถูกกระตุ้นมากเท่าไร นายก็จะยิ่งอาเจียนเพราะเจ็บปวดสุดขีด เรื่องนี้ฉันรับประกันได้เลย แต่สำหรับนาย ฉันมีอะไรเจ๋งๆ ปิดท้ายให้แปลกใจเล่นด้วยนะ”

ซอร์นรู้สึกเหมือนอากาศรอบตัวหนักอึ้งขึ้น หายใจลำบากขึ้น ชายคนนั้นเอื้อมหยิบก้อนและสี่จากรถเข็นอุปกรณ์อีกครั้ง แม้จมูกและปากจะมีหน้าากสวมทับ แต่ซอร์นก็ดูออกว่าอีกฝ่ายกำลังยิ้ม

“ตอนนี้นายควรจะรู้ได้แล้วล่ะ” ชายคนนั้นพูด “แต่บอกให้ชัดเลยก็แล้วกันว่านายไม่ได้อยู่ในโรงพยาบาล และฉันไม่ใช่หมอ แต่ฉันจะพยายามเต็มที่” เขาหันกลับไปหารถเข็นอุปกรณ์ก่อนอ่านข้อความบนกระดาษ “เอาละเริ่มกันเลยดีกว่า”

“ขอร้องล่ะ...” ซอว์นอ้อนวอน เสียงอู้อี้เพราะน้ำตาที่พร่างพรู “ผมไม่รู้หรอกว่าคุณคิดจะทำอะไร แต่ได้โปรดอย่าทำผมเลย ผมมีเงินไม่มาก แต่ผมจะให้คุณทั้งหมด อย่าทำแบบนี้กับผม ขอร้องล่ะ...ปล่อยผมไปเถอะ”

“ฮู้ววว” ชายคนนั้นผ่อนลมหายใจ ขณะวางลิ่วลงบนต้นขาขวาของซอว์น แล้วเงื้อง่าขึ้นสูง “อย่าหลับตา” เขาพยักหน้า “จับตาดูให้ดี”

2

สามสิบสองวันต่อมา

ห้องทำงานของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษประจำกรมตำรวจลอนเองเจลีสอยู่ที่สุดทางเดินของแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม บนชั้นห้าของอาคารกองบัญชาการตำรวจใจกลางเมืองที่ใครๆ ต่างรู้จักดี แม้จะเรียกว่าหน่วย แต่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษมีนักสืบอยู่เพียงสองคน คือโรเบิร์ต ฮันเตอร์ หัวหน้าหน่วย และคาร์ลอส การ์เซีย คู่หูของเขา ทั้งคู่กำลังจะออกจากห้องทำงานในจังหวะที่บาร์บาราเบลก ผู้กองประจำแผนกปรากฏตัวขึ้นที่ประตูห้องพอดี

“จะไปไหนกันเธอ” เธอถาม ผมยาวสีดำสนิทรวบเป็นมวยเรียบหูตึงด้วยปืนโลหะ เธอสวมเสื้อผ้าไหมสีขาว เก็บชายเสื้อไว้ในกระโปรงเข้ารูปสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีต รองเท้าส้นเตี้ยสีดำเงาวับ หัวรองเท้าตกแต่งด้วยวัตลูสีเงิน

“กำลังจะไปกินมื้อเที่ยงครับ” การ์เซียตอบพลางเหลือบมองนาฬิกาข้อมือโดยสัญชาตญาณ บ่ายสองสิบห้าแล้ว “ทำไมเธอครับ ผู้กอง มีอะไรหรือเปล่าครับ” เขาสังเกตเห็นแฟ้มสีเหลืองที่ผู้กองเบลกถือมาด้วย ปกติแล้วคดีที่พวกเขาได้รับมอบหมายจะมาในแฟ้มสีดำไม่กี่สีเทาเข้ม

“ฉันอยากให้คุณสองคนช่วยดูอะไรหน่อย” ผู้กองตอบพลางก้าวเข้ามาในห้องทำงานและปิดประตูตามหลัง

“ได้สิครับ” ฮันเตอร์พูดพร้อมลุกขึ้นเดินไปหาเธอ “อะไรเธอครับ”

“รายงานการชันสูตรศพ” ผู้กองเบลกยื่นสำเนารายงานให้นักสืบคนละชุด

“คดีไหนครับเนี่ย” ฮันเตอร์ถาม

“สำหรับตอนนี้เป็นคดีอุบัติเหตุจรรยา” ผู้กองตอบ
ฮันเตอร์และการ์เซียชมวดคิ้ว

“ประมาณสี่สิบห้านาทีก่อน” ผู้กองอธิบาย “หมอไฮโฟโทรหาฉัน บอกว่า
เพิ่งชันสูตรศพชายชื่อชอร์น แดเนี่ยลส์ อายุสี่สิบหกปี อาศัยอยู่ย่านโลมิตา
พบศพของเขาข้างถนนเลค ฮิวจ์สบนเทือกเขาเซียร์รา เปโลนา ดูเหมือนจะเป็น
เหยื่อจากเหตุชนแล้วหนี”

“ชนแล้วหนีหรือครับ” การ์เซียถามขณะพลิกดูรายงาน ฮันเตอร์ก็ทำ
เหมือนกัน

“ดูเหมือนเหตุชนแล้วหนี” ผู้กองเบลกเน้นคำให้ชัดเจนและพยักพยับ
ไปยังแฟ้มรายงานในมือพวกเขา “ลองอ่านดูก่อนแล้วบอกฉันว่าพวกคุณคิดยังไง”

“อืม” การ์เซียพูดทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มอ่าน “ถ้าหัวหน้าแผนกนิติเวชประจำ
ลอสแอนเจลิสเคาน์ตีโทรหาผู้กองแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมเรื่องคดีที่
ดูเหมือนเหตุชนแล้วหนี แปลว่าตอนชันสูตรหมอต้อจเจออะไรไม่ชอบมาพากล
แน่ๆ ครับ”

ผู้กองเบลกยกมือทำท่ายอมแพ้ “อย่างที่บอกนั่นแหละ ลองอ่านดูก่อนแล้ว
บอกฉันว่าพวกคุณคิดยังไง” เธอลากเก้าอี้ออกมาแล้วนั่งลงหน้าโต๊ะทำงานของ
ฮันเตอร์

การ์เซียเบิกตาโตมองหน้าเธอ “อะไรกัน ให้อ่านเดี๋ยวนี้เลยหรือครับ”

อีกฝ่ายเงยบกริบ

“แต่มีอื่ียง...”

ผู้กองเบลกเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ยกขาขึ้นไขว่ห้าง วางมือลงบนตักอย่าง
ใจเย็นแล้วจ้องหน้าการ์เซีย

“ค่อยกินทีหลังได้อยู่แล้ว” เขาพูดต่อจนจบประโยคด้วยเสียงหงอยๆ ก่อน
เอนหลังพิงขอบโต๊ะทำงาน

ฮันเตอร์เริ่มอ่านรายงานไปแล้ว โดยเริ่มจากบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ
ของกองบังคับการตำรวจจราจรเขตแวลลีย์ สังกัดกรมตำรวจลอสแอนเจลิส

มาร์คัส สแตมฟอร์ดและจูเลียน ลูกชายของเขาพบศพเมื่อสี่วันก่อน
ในช่วงเช้ามีด ทั้งสองกำลังขับรถขึ้นเขาไปตามถนนเลค ฮิวจ์ส มุ่งหน้าไปยัง

จุดตกปลาประจำของพวกเขาที่ทะเลสาบคาสเตอิก เมื่อเวลาประมาณ 05.10 น. หลังขับผ่านทางเข้าโบสถ์ชุมชนไปประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบเมตรทางเหนือ สองพ่อลูกก็สังเกตเห็นสิ่งที่ดูคล้ายร่างคนข้างถนน ไม่ใช่ร่างสัตว์แน่นอน มาร์คัสจอดรถลงไปด้วยความกังวล และพบว่าสิ่งที่เห็นคือร่างไร้ชีวิตของชายวัยผู้ใหญ่ ซึ่งดูเหมือนจะถูกรถชน เขาจึงโทรแจ้ง 911

สำนักงานนายอำเภอประจำลอสแอนเจลิสเคาน์ตีไปถึงจุดเกิดเหตุเป็นกลุ่มแรก หลังจากนั้นไม่นาน รถพยาบาลคันหนึ่งและนักสืบวิลเลียม ชาร์ปจากกองบังคับการตำรวจจราจรเขตแวลลีย์ก็ตามมา

ฮันเตอร์พลิกไปดูรูปถ่ายจุดเกิดเหตุ มีทั้งหมดยี่สิบหกรูป แปรรูปแรกเป็นรูปศพเต็มตัวที่ถ่ายจากหลายมุม สิบสองรูปถัดมาเป็นภาพใกล้ แสดงรายละเอียดความรุนแรงของร่องรอยบาดแผลบนร่างกาย จุดที่กระดูกหักโผล่ออกมามีสองจุดคือที่ข้อมือขวาและหน้าแข้งขวา เห็นกระดูกแทงทะลุผ่านทางงอข้อศอกที่เหยียดสวม ไหล่ซ้ายและไหล่ขวา ข้างหลุดจากข้อต่อและแตกหักชัดเจน ทั้งยังมีบาดแผลฉีกขาดที่ใบหน้า ศีรษะ แขน ขา และมือ รวมทั้งผิวหนังลอกหลายจุด

ทุกรูปสุดท้ายเป็นรูปถนน ถ่ายเจาะไปที่รอยล้อรถเบรคซึ่งเห็นได้ชัดเจนบนพื้นถนนลาดยาง ทั้งหมดมีสี่รอย ทุกรอยเด่นชัดพอๆ กัน เมื่อพิจารณารอยเบรคร่วมกับระยะห่างระหว่างล้อหน้าและล้อหลังแล้ว บ่งชี้ได้ค่อนข้างแน่ชัดว่ารถที่ขับชนชอว์น แดเนี่ยลส์เป็นรถกระบะขับเคลื่อนสี่ล้อ มีรูปหนึ่งแสดงการวัดขนาดรอยล้อเบรคบนพื้นถนน รอยจากสองล้อหน้ายาวประมาณหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ส่วนรอยจากสองล้อหลังสั้นกว่ากันไม่กี่เซนติเมตร

ตามความเห็นของนักสืบชาร์ป ตำแหน่งและระยะห่างระหว่างจุดพบศพกับรอยล้อรถสอดคล้องกับอุบัติเหตุชนแล้วหนี เหตุการณ์ที่วิ่งมาด้วยความเร็วประมาณหกสิบถึงแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงพุ่งชน คนขับคงเหยียบเบรคเพียงเสี้ยววินาทีก่อนปะทะร่างเหยื่อ เป็นไปได้ว่าเจ้าตัวไม่เห็นคนข้ามถนนจนกระทั่งสายเกินไปแล้ว ร่างเหยื่อถูกชนกระเด็นขึ้นไปบนฝากระโปรงและกระแทกกระทอนหน้า ก่อนพุ่งไปด้านหน้าทางขวาแล้วร่วงลงกระทบบนพื้นถนน

“คำถามแรกเลยนะครับ” การ์เซียพลิกหน้ารายงานกลับไปกลับมา “เหยื่อขึ้นไปทำอะไรบนเขาเข้าขนาดนั้น”

“เป็นไปได้ไหมว่าไปตกปลา” ผู้กองเบลกเดา “หรือเดินป่า”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นใช่ไหมครับ” การ์เซียตอบ “แต่ในรายงานกลับไม่มีรูปถ่ายอุปกรณ์ และไม่ได้บอกว่าพบข้าวของอะไรเลยที่ข้างถนน ไม่เจอเบาะ กระเป๋า กล่อง เบ็ดตกปลา...หรืออะไรทั้งนั้น” เขายกไหล่ “มีจุดตกปลาหลายจุดอยู่ใกล้พื้นที่พบศพ ตรงนั้นมีพื้นที่ปิกนิกด้วย ต่อให้เหยื่อขึ้นไปเดินป่า ตกปลา หรือไปนั่งปิกนิกคนเดียวตอนฟ้ามีดจริงๆ พอไปถึงข้างบนแล้วเขาจะข้ามถนน ตรงนั้นทำไมล่ะ พื้นที่ปิกนิกและจุดตกปลาอยู่ห่างจากถนนแลค ฮิวจ์สมากนะครับ”

“ถามได้ดีนี่” ผู้กองเบลกเห็นด้วย

“เจ้าหน้าที่พบรถสแตชั่นเวกอนของเขาจอดอยู่บนถนนลูกรัง ไม่ไกลจากจุดพบศพ” ฮันเตอร์อ่านจากรายงาน “แต่ก็ไม่ได้ระบุว่าพบตะกร้าปิกนิก กระเป๋า เบาะ เบ็ดตกปลา...หรืออะไรเลย”

“เจอมือถือของเขาหรือเปล่า” การ์เซียถาม

ฮันเตอร์พลิกหน้ารายงานกลับไปมา “ไม่ได้เอ่ยถึงในรายงานนะ แปลว่าน่าจะไม่มีเจอ”

“ตกลงเราจะตั้งสมมุติฐานว่าไงกันดีล่ะ” การ์เซียถาม “เหยื่อขับรถขึ้นไป จอดรถ ลงจากรถไปเดินเล่น โดนครถกระบะชน จากนั้นคนขับก็ขับหนีไปขึ้นหอคอครับ” เขาเลิกคิ้วมองผู้กองเบลก

“ถ้าเป็นการฆ่าตัวตายล่ะ” เธอถาม แต่น้ำเสียงบอกว่าไม่เชื่ออย่างนั้น

“ไม่ใช่หรอกครับ” การ์เซียสายตึระชะ และฮันเตอร์ก็สายตึระชะตอบ “บ้านเขาอยู่แถวโลมิทานะครับ ผู้กอง ถ้าเขาอยากฆ่าตัวตายด้วยการเดินออกไปให้รถชนจริงละก็ เขาจะขับขึ้นเหนือเขาเซียร์รา เบิลนาไปหาถนนเงียบๆ อย่างนั้นทำไมล่ะครับ ทางหลวงสายแปซิฟิก โคลสต์ที่รถพลุกพล่านสุดๆ อยู่แค่หน้าบ้านแท้ๆ ไม่ใช่การฆ่าตัวตายหรอกครับ หรือถ้าใช้ก็ได้วางแผนล่วงหน้าแน่นอน”

ผู้กองเบลกพยักหน้าเห็นด้วย “ฉันแค่อยากแน่ใจว่าเราพิจารณาความเป็นไปได้ทุกอย่างแล้ว ก่อนจะ...”

“ก่อนจะคิดว่ามันเป็นการฆาตกรรม” ฮันเตอร์พูดเพราะอ่านใจเธอออก

ผู้กองเอียงศีรษะไปทางซ้ายเล็กน้อย เลิกคิ้วที่เขียนไว้สวยเป๊ะขณะมองหน้า นักสืบทั้งสอง “อ่านต่อก่อนเถอะ”

ทั้งคู่อ่านรายงานการชันสูตรต่อ ในรายงานนั้น หมอโฮฟยืนยันว่าร่องรอยบาดแผลส่วนใหญ่ โดยเฉพาะรอยกระดูกหักแบบแผลเปิดที่ข้อมือขวาและขาขวา ส่วนล่าง สอดคล้องกับการที่คนเดินถนนเสียชีวิตเพราะถูกรถที่วิ่งมาด้วยความเร็วชน

ฮันเตอร์ชะงักแล้วรีบพลิกกลับไปดูรูปถ่ายศพแบบเต็มตัว มีรูปหนึ่งถ่ายจากระยะไกล เห็นรอยลือทั้งสี่รอยและศพในรูปเดียวกัน บางอย่างในรูปนั้น ทำให้ทักในสมองของเขาหมุนเร็วขึ้น แต่ยังไม่ทันได้คิดต่อ การ์เซียที่รีบพลิกข้ามไปอ่านสาเหตุการตายในหน้าสุดท้ายก็แทรกขึ้นมาพอดี

“อะไรกัน โช้หรือครับเนี่ย”

การ์เซียหันไปมองผู้กองเบลกทันที

“สาเหตุการตายนะหรือ” เธอถาม

การ์เซียพยักหน้า

“หมอโฮฟมันใจร้อยเปอร์เซ็นต์” ผู้กองยืนยัน

ฮันเตอร์พลิกไปที่หน้าสุดท้ายแล้วนิ่งงัน “ภาวะอุณหภูมิร่างกายต่ำเกินไป” เขาเอ่ยคำนั้นอย่างเคลือบแคลงสงสัย “ผู้กองจะบอกว่าเหยื่อรายนี้หนาวจนแข็งตายหรือครับ”

“ฉันไม่ได้บอก” เธอตอบ “รายงานบอกต่างหากล่ะ”

“ในแคลิฟอร์เนียเนี่ยนะ” การ์เซียพูด “เดือนมิถุนาแบบนี้ อากาศข้างนอกประมาณยี่สิบสามองศาเซลเซียสนะครับ”

ผู้กองเห็นแววตาของฮันเตอร์เป็นประกายวาวขึ้น เขาหันไปมองคูหูการ์เซียเข้าใจสีหน้านั้นดี เขายกไหล่ให้ฮันเตอร์ “คุณก็รู้ว่าผมชอบเรื่องลึกลับอยู่แล้ว”

ผู้กองเบลกลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เธอไม่ได้เก็บแฟ้มกลับไปด้วย

3

ไม่กี่วินาทีหลังผู้กองเบลก็ออกไปจากห้องทำงาน ฮันเตอร์ก็โทรหา พญ.แคโรลิน ไฮฟ์ หัวหน้าแผนกนิติเวชประจำลอสแอนเจลิสเคาน์ตี ตอนนั้นหมอไฮฟ์กำลังจะเริ่มผ่าชันสูตรศพจากคดีใหม่ เธอบอกว่าอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงน่าจะว่างคุย ฉะนั้นหลังจากกินมื้อเที่ยงเสร็จ ฮันเตอร์และการ์เซียจึงตรงดิ่งไปที่สำนักงานชันสูตรบนถนนนอร์เทิมิชชั่น

ทั้งสองเดินขึ้นบันไดโอดั่วสู่ทางเข้าหลักของอาคารที่ดูสวยสง่าน่าประทับใจ ในอดีตอาคารหลังนี้เคยเป็นโรงพยาบาล ก่อนจะถูกดัดแปลงมาเป็นสถานที่เก็บศพ พวกเขาเดินเข้าไปในโถงลิโอบบี้และตรงไปยังเคาน์เตอร์ต้อนรับ พนักงานต้อนรับหญิงชาวแอฟริกันอเมริกันอายุห้าสิบกว่าผู้มีใบหน้าอ่อนโยนทักทายทั้งคู่ด้วยรอยยิ้มสุภาพ

“สวัสดีค่ะ คุณนักสืบ”

“สวัสดี แซนดรา” ฮันเตอร์และการ์เซียตอบพร้อมกัน ต่างก็ส่งยิ้มตอบให้เธอ แซนดราทำงานที่แผนกนิติเวชมาสิบสามปีกว่าแล้ว

“วันนี้คุณเป็นยังไงบ้าง” ฮันเตอร์ถาม

“สบายดีค่ะ ชอบคุณนะค่ะ”

ฮันเตอร์รู้ว่าเธอจะไม่ถามกลับเด็ดขาด ไม่มีพนักงานต้อนรับคนไหนในแผนกนี้จะเอ่ยถามใครว่าสบายดีหรือไม่ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม

“พวกคุณมาหาหมอไฮฟ์สินะค่ะ” แซนดราถามพลางมองดูหน้าจอคอมพิวเตอร์